

[P. N. Petersen (Røje).]

forventer, at der intet Lovgives paa dette Omraade, uden at Menighedsraadene i Danmark er hørt. Menighedsraadenes Op-gave er og maa være begrænset til den enkelte Menighed. De er ikke kaldet til at være Kirkens Mund og Mæle, og derfor maa alle Forsøg i den Retning bremses, inden det bliver for sent.

Jeg maa derfor beklage den Tanke-gang, som den højtærede Kirkeminister gav Udtryk for under Behandlingen i det andet høje Ting i Forbindelse med Spørgs-maalet om kvindelige Præster, idet han henviste til, at Menighedsraadsforeningen to Gange har haft Lejlighed til at udtale sig om dette Spørgsmaal, og at Flertallet i begge Tilfælde var imod Ansættelse af kvindelige Præster. Ministeren mente der- imod, at Sagen vilde ligge noget anderledes, hvis Menighedsraadene Flertal ønskede en saadan Ændring i Loven. Heri kan jeg ikke være enig med den højtærede Kirke- minister. Det maa være den enkelte Menigheds Sag at afgøre med sig selv, hvem den ønsker som Præst, i givet Fald om det skal være en Kvinde. Det er et Forhold, som hverken Landsforeningen af Menigheds- raad eller andre Menighedsraad har den fjerneste Adkomst til at øve Indflydelse paa. Derfor ser jeg ikke rettere end, at disse Forespørgsler til de samlede Menighedsraad er skadelige, idet de kun bidrager til at forvirre Begreberne ved Tid efter anden at smugle den Opfattelse ind i hele Befolk- ningens Bevidsthed, at de samlede Menighedsraad i Virkeligheden er et raadgivende Organ for Regeringen og Lovgivnings- magten, og saa har vi Spiren til den Kirke- forfatning, som vi er mange der nødigt ser skal blive det endelige Resultat.

Men naar dette er sagt, finder jeg An- ledning til at takke den højtærede Kirke- minister for det foreliggende Lovforslag, der betyder en videre Udvikling af den kirke- politiske Frihedslinie, der har været fulgt her i Landet siden Grundlovens Givelse i 1849, og som kendetegnes ved, at der blev aabnet en Ventil, hver Gang Livet inden for Menigheden gjorde det nødvendigt. Der er for mig ikke Skygge af Tvivl om, at dette har styrket Menighedslivet inden for det danske Fok i det sidst forløbne Aar- hundrede.

Den højtærede Kirkeminister har dra- get Konsekvensen af Tilfældet paa Falster, og det skal ikke bebrejdes Ministeren, at den for længst burde være draget for Ruth Vermehrens Vedkommende.

Jeg glæder mig over denne Udvikling, som nok skal blive til Gavn for Folkekirken, og som den næppe havde Raad til at være foruden.

Der er et Par Bemærkninger, jeg gerne vil henvende til nogle af de foregaaende Ordførere i denne Sal.

Det ærede Medlem Hr. Stegger Nielsen beklagede, at § 7 var blevet ændret i Folke- tinget. Jeg maa heroverfor sige, at det sam- me Modsetningsforhold, der kan gøre sig gældende, naar det drejer sig om, hvorvidt man skal besætte et Præsteembede med en Kvinde eller en Mand, kan gøre sig gældende, naar det drejer sig om de religiøse Opfattelser inden for Folkekirken, og naar Kirkemini- steren skal tage Stilling til, om det skal være en Kvinde eller en Mand, maa han tage Stilling paa samme Maade, som naar det drejer sig om Modsetningsforhold i den religiøse Opfattelse. Derfor burde Forholdet være det samme, enten der er Tale om, hvorvidt man skal vælge en Mand eller en Kvinde, eller der er Tale om de forskellige Trossamfund inden for Folkekirken.

Det ærede Medlem Hr. Krarup henviste bl. a. til Paulus, der forlangte, at Kvinder skulde tie i Forsamlingen o. s. v. Se, nu klarer Paulus sig nok ogsaa i den Tid, der kommer, saa jeg tror ikke, det vil være hensigtsmæssigt, at vi begynder at rokke ved hans Autoritet, den skal nok holde. Men vi maa se Paulus' Udtalelser paa Bag- grund af den Tid og de Forhold, hvorunder han levede. Paulus har sagt saa mange Ting, ogsaa paa andre Omraader, som ikke kan bruges i Dag. Paulus var f. Eks. imod, at Kvinder blev klippet, men ikke desto mindre sker det jo i vore Dage trods Paulus' Forbud, og saadan kan der være mange Ting. Derfor vil jeg gerne advare imod, at man tager netop Paulus til Indtægt for dette Forhold.

Jeg glæder mig over, at der nu bliver Adgang for Kvinder til Præsteembederne, fordi det betyder en Fortsættelse af den kirkepolitiske Frihedslinie, vi hidtil har fulgt. Der bør ikke, for at bruge et gammelt Ord, være Tale om Jøde eller Græker, Træl eller fri, Mand eller Kvinde, men kun om den, der ud fra et redeligt Sind vil gøre en Gerning i den kristne Menighed. Der er for mig ikke Spor af Tvivl om, at naar vi blot følger denne Frihedslinie, vil den kristne Menighed vedblive at være Saltet i dansk Kulturliv, men ogsaa kun da.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse uændret.